

Retrat d'en Luis Mariano¹

Un dia, no sé com, uns amics em presentaren els organitzadors del ballet de *La Belle de Cadix*, i com que coneixien el meu desig de fer quelcom m'hi feren entrar com a dansarina. Ja em tens dintre *La Belle de Cadix*, amb en Luis Mariano, que no havia vist mai ni havia sentit a cantar. Vaig signar el contracte de treball. Vaig espavilar-me de pressa per arribar al nivell de les altres ballarines, ja professionals, i m'espavilava per acabar junt amb les altres coreografies complicades. Els vestits eren llargs i els peus ni es veien: jo feia anar el cos. Em permetia fer trampa.

Luis Mariano era una bellíssima i bona persona. A la feina es conduïa com un senyor; per tant, n'hi vaig fer de verdes i de madures, per jugar. Crec que ell va tenir molta paciència. Una vegada, en un canvi de teló, sense moure'ns de l'escenari, en el moment de fer un buit dins la foscor, li vaig desfer el pentinat d'un cop sec. Aquell dia, el Luis se l'havia fet arrissar i... «Qui ho ha fet, qui ho ha fet? Si l'atrapo, ai si l'atrapo!», deia en el moment d'il·luminar-se l'escena. Jo feia la múrria, i els altres artistes no sabien de què anava la cosa. A l'escena següent, en què també hi havia un canvi de decorat sense moure'ns de l'escenari, en el moment de fer-se la foscor, altra vegada li poso la mà al cap. M'enganxà! Me la va torçar i em volia desfer el monyo, de què jo presumia tant. No pogué fer-ho, car d'una revolada li vaig relliscar de les mans. Vaig pensar: «Ara sí que me la carregaré», i les companyes em deien: «Et faran fora. Ja saps el que has fet?» Em sabia greu el que havia fet i que pogués trencar amb en Luis, no pas que em despatxessin: així els problemes de casa s'haurien acabat. No em féu acomiadar ni em feu cap retret. Vaig demanar-li perdó per la meva extravagància i tot va quedar en ordre, i amics per sempre. En Mariano tenia molt en compte el comportament i la reputació de les ballarines, sobretot si eren espanyoles. Era solidari. Si alguna passava dificultats econòmiques, si calia, l'ajudava.

A vegades m'aturava al seu camerino del primer pis, i m'ensenyava els regalets que la gent modesta i admiradora li feien; aquesta confiança m'honorava. Que si un mocadoret brodat, que si un paquet de sucre o un perfum, capses de xocolata o taronges, de tot. I no són bromes, eren presents de gent humil que l'estimava.

Estimaven la veu d'en Mariano i aquell *duende* inexplicable: provocava una emoció que no sabia classificar, perquè arribava d'un lloc molt profund. Pot ser que a través de la veu transmetés el seu caràcter, la seva jovialitat i senzillesa, la seva naturalesa alegre, encara que no crec que fos gaire feliç.

Teresa Rebull, *Tot cantant*, Columna, Barcelona, 1999.

¹ Cantant cèlebre d'operetes.

COMPREHENSION ECRITE

1. Expliqueu les malifetes i les bromes que l'autora feia a Luis Mariano.
2. Per què el cantant rebia tants regals? Qui li enviava aquells presents?
3. Quins elements del text us permeten de distingir el lloc de la història?

EXPRESSION ECRITE

1. Vós també, a vegades heu fet una bona broma a uns amics. Conte-ne una.
2. Quin músic, quin cantant, quin artista us provoca una emoció comparable a l'admiració de l'autora per Luis Mariano? Proposeu una argumentació estructurada.